

»Dolžna ostala . . . dolžna ostala« — ne, to mu ni hotelo v glavo. Toda domneval je menda vendarle pravo, kajti obrnil se je naposled k očetu in pripomnil:

»Ata — danes ni več moj god!«

S tem je hotel reči nemara: Če piškotov nisem doslej dobil, jih poslej tudi ne bom!

Pri tem pa je zapazil, da polze očetu solze po licih, in začuden je vprašal:

»Ata — zakaj se pa jokaš? . . .«

Potem pa je spet mehanično stopal poleg očeta in iz svoje razmišljenosti se je vzdramil šele, ko je prigrmela prva gruda na materino krsto. Tedaj se je zdrznil, pogledal plašno očeta in rekel:

»Ata, ali je mama — tu notri?«

»Da, tu notri, in zdaj jo bodo pokrili!«

Zdaj pa je bilo videti, kakor bi se bilo njegovo otroško srce hipoma zavedelo grozne nesreče, ki ga je bila zadela, kakor bi se bilo njegove duše hipoma polastilo spoznanje . . .

Razjokal se je na ves glas in zaklical:

»Ne mame v jamo, ne mame v jamo! . . .«

S tem otroškim jokom pa se je združilo pretresljivo ihtenje vseh navzočih . . .

Solnce, ki se je ves čas veselo smehljalo z jasnega neba, kakor bi se rogalo človeški bedi, se je za trenotek skrilo za oblake . . . Človeku se je zdelo, kakor da bi to ne bilo brez pomena . . .

Ali je nebo mar občutilo ta hip, kaj je storilo ubogemu črvičku in kako malo mar mu je usode človeške? . . .

Poslednja noč.

Še en poljub mi sladek daj
in zbogom, dekle, vekomaj!
Nocojšnjo noč, poslednjo noč
od tebe moram daleč proč!

Le mesec bo tovariš moj,
in zvezd na nebu bledih roj
mi svetil bo na temno pot,
ko pojdem samcat sam odtod . . .

Saj davno vem, saj dobro vem,
da jaz te ljubiti ne smem . . .

Poslednjič v črne ti oči
pogled se moj naj potopí!

V to hladno noč, skoz sneg in led
od tebe moram v tuji svet . . .

Še en poljub! . . . Roko podaj! . . .
Ne bo me nikdar več nazaj!

Dimitrij Ahasverov.